

Cerverins i cerverines, veïns i amics, bona nit a tothom.

Vaig viure un moment inoblidable quan se'm va comunicar si volia fer el Pregó del Mil·lenari. Fou una gran sorpresa, per inesperada i mai pensada. No vaig trigar gens en acceptar-ho. És un gran afalac i un honor poder estar aquí i em sento molt agraïda per aquesta proposta.

Aquest pregó ha estat redactat íntegrament a la Biblioteca Pública JOSEP BENET, situada a Barcelona, als baixos del museu del Disseny. Josep Benet i Morell, historiador i polític, va néixer a Cervera. Sempre l'he tingut present pel que m'havien explicat de petita. El local que el meu pare tenia llogat al carrer Travesser per guardar els feixos per la cuita del pa va ser l'escenari on, "el Patilles" (l'agutzil del municipi), va ferir de mort el pare d'en Josep. Mai ho he oblidat!

PREGÓ DEL MIL·LENARI FESTA MAJOR DEL SANT CRIST 2026

Cerverina de soca-rel, soc filla de Capcorral, per part de pare, d'una casa de menestrals coneguda com "Cal Delfín" i, per part de mare, vinc de Ciutat Vella, d'una llar de camperols de renom "Ca l'Estelis". Vaig tenir la sort de passar els darrers anys de la meva vida professional treballant al meu estimat Col·legi Jaume Balmes. Fou un regal.

Per a mi Cervera ho ha estat tot: arrels, bressol, llar, caliu, família, amiat, aprenentatge, creixement, esforç, treball, repòs i lluita, gaudi, passió...

Aquest any la ciutat llueix Mil·lenari i s'ha guarnit de festa grossa. Des de casa meva puc contemplar les restes del castell on començà tot. Hi plana l'ombra d'una dona de nom Guineguilda. Malauradament, en la celebració, hi he trobat a faltar una altra dona; la M. Teresa Salat.

Em sento molt agraïda a aquesta gernació de cerverins i cerverines, que ens van precedir i que van dissenyar i construir, segle rere segle, el llegat del que avui és Cervera. Penso que van estar fent al llarg del temps una feina ben extraordinària que ha esdevingut, mil anys després, una ciutat de la que em sento orgullosa i que estimo.

Els edificis més rellevants segueixen un ordre que informa d'un projecte molt ben dut a terme. Ciutat Vella presumeix del símbol de la ciutat, el Campanar, que s'associa amb la Religió. Capcorral ens omple l'espai a vessar amb l'immens edifici de la Universitat que simbolitza la Cultura i, a Ciutat Nova, el Sindicat és el far que ens s'enorgulleix del Treball.

SENTIMENT DE PÈRDUA

Potser perquè els meus ulls encara retenen d'una manera ben nítida com era la Cervera de la meva infantesa, l'enyoro molt i, entre tanta absència, em redreço ara a pèrdues més recents. Quin dol veure agonitzar el cinema del Casal! Com de coent resta encara la ferida oberta per l'estat en que ara es troba aquell espai.

Quin desgavell no exhibir al nostre Museu una exposició permanent amb els tresors de la ciutat. Fa molts anys que els vam poder veure per darrera vegada. Al cap de poc temps jo vaig presentar una exposició de fotografies: *"Petjades per tot un continent"*. Des d'aquella llunyana data, les motos s'han ensenyorit de la sala magna. A la gent que tant estimem aquest valuosíssim patrimoni que ara resta menystingut, ens costa entomar que les noves generacions no puguin saber ni que existeix i que els més grans tampoc en puguem tornar a gaudir.

Quina tristesa la pèrdua del Museu del Blat i la Pagesia. Tant que l'havíem sovintejat amb els alumnes treballant un magnífic dossier que es complementava amb el d'una casa noble. Quant havien après allí i quina gran tasca didàctica exercia! Malauradament, el nou Museu ubicat al Sindicat no té punt de comparació. Moltes màquines de grans dimensions que transmeten ben poc. Hi hem perdut molt.

Es van arranjar els "Encants del llibre", just on hi havia el Museu del Blat i la Pagesia, fet que ens va rescabalar una mica del disgust del perjudici. Un espai que enamorava. Apa! ja no hi és. Es va desmuntar condemnat a uns baixos que res tenen a veure amb l'incomparable indret que l'havia acollit abans. Costa refer-se d'aquestes jugades!

Hi ha pèrdues inevitables i molt sentides, fruit de l'inexorable pas del temps. Compten amb el meu agraïment, així com el de tants altres cerverins i cerverines, la Pilar i el Xago amb el fantàstic regal que ens van lliurar durant tants anys gestionant la magnífica Galeria del carrer Major "La Cerverina d'Art".

El meu estimat Col·legi Jaume Balmes s'obre a una plaça a la que se li havia de canviar el nom. Es van proposar tres denominacions tan poc engrescadors que la participació va ser minsa. A mi em pot explicar algú perquè aquella plaça no honora el nom de la nostra escriptora i poetessa Rosa Fabregat? Il·lustre cerverina que tant estimava aquesta ciutat i que mai va tenir un no per assistir a tots els actes que se li va demanar. No tinc res contra la senyora Magdalena de Montclar, faltaria més, però mira que ho teníem fàcil amb la Rosa Fabregat: farmacèutica, dona, Premi Nacional de cultura a l'any 2022 i Creu de sant Jordi. I per damunt de tot filla del carrer Major de la nostra estimada ciutat.

Sens dubte un disbarat colpidor fou haver esgarrat el magnífic perfil de Cervera. El retall de la silueta de la ciutat és preciós, fins que arribes a tocar de la Pèrgola i et

cau la plantofada enmig de la cara amb l'estrident aparició d'una edificació que grinyola.

He parlat d'un tipus de sentiment de pèrdua que es podria allargar més, però no toca i ara em capbusso en una altra classe de pèrdua.

PÈRDUA D'IDENTITAT

Jo dic NO davant la pèrdua de la nostra identitat. L'enceto amb el tema de la llengua. La llengua no es toca. Cal adreçar-se a tothom en català. Mantinguem-lo sempre, fent de l'idioma la nostra bandera. Obvi que hem de ser educats, però no errem l'enfocament. Cal fer entendre als nouvinguts (i no tan nouvinguts), que creuar el llindar de l'aprenentatge i l'ús del català els atorgarà, riquesa cultural, oportunitats laborals, capacitat d'integració, cohesió social i participació d'un sentiment identitari col·lectiu. Recordem que una llengua només és manté viva si s'utilitza de manera habitual en tots els àmbits.

Com a membre de l'Associació de Pessebristes m'agradaria que algú m'expliqués perquè el pessebre ha estat foragitat de les escoles? El pessebre és quelcom més que un símbol religiós. És tradició i és cultura popular. Doncs també dic NO a aquesta pèrdua!

Acolliment NO POT IMPLICAR ni pèrdua ni renúncia. Quan per Tots Sants sento el timbre i em trobo amb una colla que bramen "Truco o trato" els hi contesto amb la cançó de "quan ve el temps de collir castanyes"... Quan veig Pares Nòels enfilant-se pels balcons els trauria d'una estrebada. Que no som pas al nord d'Europa i aquí ja tenim el Tió i "els Reis d'Orient que porten coses a la gent..."

Som a casa nostra i hem de defensar les nostres costums i tradicions. NI UN PAS ENRERE PEL QUE FA A LA NOSTRA IDENTITAT.

SENTIMENT DE FEINA BEN FETA

Sortosament, la percepció de millora també planeja per damunt de la ciutat. No en tots els aspectes perquè crec que és ben difícil tirar endavant molts projectes, però, personalment, aplaudeixo un grapat de canvis. N'esmento alguns...

M'encanta la plaça Universitat. Que un monument d'aquest nivell es pugui admirar sense obstacles que impedeixin la seva visió era el que tocava. Tenim un patrimoni imponent en relació a la quantitat d'habitants. Doncs quin orgull poder-ne presumir! I les zones de vianants són un gran encert. Viatgeu a qualsevol lloc que sempre les hi trobareu i cada cop més esteu arreu.

He fet una ullada al Pla de Barris que han configurat arquitectes cerverins i trobo que tenyir de verd les places dures resulta del tot encertat. Posar-hi zones enjardinades amb l'afegit de pèrgoles per a apaivagar la calor crec que és estèticament ideal i confortable per a l'ús que hauran de tenir.

Trobo molt ben aconseguit el nou enllumenat del carrer Guineguilda, plaça sant Miquel i carrer Santa Anna. Ja el voldria jo pel meu carrer Combat. Si estem al Casc Antic, que es noti.

Els *mappings* presentats a Cervera per *Loudeurope* van resultar espectaculars. Especialment el del Paranimf de la Universitat on es veia com es desconstruïa i es tornava a construir enmig d'un reguitzell de formes i colors. El vaig trobar superb.

No vull deixar d'esmentar la fira de Nadal que cada vegada resulta més reeixida. En aquelles dates tan especials, el que a mi em té el cor robat, potser em fa sortir la nena que vaig ser un dia, és el moment de l'encesa de les llums. Aquest espetec d'itlusió que ara omple la plaça Major i s'escampa pels carrers de Cervera guspirejant en les jornades de llargues nits hivernals, m'agrada molt.

Personalment, he procurat posar el meu granet de sorra a l'hora de col·laborar en activitats per la meua estimada vila. Al decurs de 10 anys, he gestionat el blog *unamicadetotreu.com* sempre prioritzant la informació local. Ara roman inactiu, però en faré donació a l'arxiu per tal que es conservi tota la tasca de tants anys. Actualment faig ús d'Instagram i Facebook que resulta fàcil d'arribar a més gent. I segueixo informant sobre esdeveniments locals.

Des de l'Associació Cultural el Campanar sempre hem escombrat cap a casa. S'acaba d'inaugurar l'exposició "*VelliBell*" que coincideix amb la fita d'haver assolit les dues-centes activitats impulsades des d'aquesta entitat.

Soc membre de Justícia i Pau. Quasi mai he faltat a la meua cita amb la Tómbola de Càritas durant la Festa Major. Sempre em trobareu predisposada a ajudar a persones, entitats i associacions. Si cal donar-hi una mà, allà estaré.

Tinc plena confiança en que les noves generacions, en els anys venidors, seguiran millorant Cervera. Veig que hi ha un planter de joves que s'estimen la ciutat i això resulta del tot engrescador. Elles i ells són un present que fa concebre un futur farcit de promeses.

Vull acabar aquest pregó esmentant els campaners. M'emocionen amb la seva feina i mai han tingut un no quan se'ls hi ha demanat la seva col·laboració. Adoro escoltar el *Toc de Festa* al pis de les campanes. És un espectacle visual i auditiu molt potent. Em fa itlusió que ara puguem compartir-lo plegats per encetar la Festa Major, tot desitjant-vos que, amb l'afegit dels actes del Mil·lenari que tenen lloc aquests dies, la gaudiu ben intensament.

Gràcies a tothom. Al Paer en Cap i a tot el consistori per haver-me fet confiança atorgant-me aquest honor, a la família i els amics pel seu suport incondicional i a tots vosaltres per haver escoltat aquest bocí de la meva història i de la història de la nostra vila.

Estimo Cervera i vull el millor per aquesta ciutat.

Ara i sempre; Cervera m'esvera!